

Hanki narskuu puisten suksien alla. Vaikka ilma on kylmää, hikoavat kädet paksujen lampaannahkakintaiden sisällä. Päästään pitkän puuskahduksen ja sen mukana ilmoille suunnattoman huurupatsaan, mies antaa vauhtinsa hiipua loppuun ja pysähtyy keskelle lumiaavikkoa riisumaan kintaansa. Katsellen kaukana siintävää puurajaa ja siellä täällä lumen peittämiä muodottomia kumpareita hän sulloo kintaat sarkatakkinsa taskuun. Hetken hän hieroo käsiään yhteen ennen kuin kumartuu tarkastelemaan jälkiriviä, joka etenee määrätietoisesti suon poikki kohti edessä kohoavaa harjua. Sinne hänenkin matkansa siis johtaa. Murahtaen mies potkaisee itsensä liikkeelle ja lähes liitäen yli nevan sauvoa kohti mäkeä. Aurinko on vielä korkealla mäntyisen harjun kasvaessa tasaisesta suosta hänen edessään. Sen pinnassa kohoaa lohkareita ja murikoita, jotka saattavat kesällä näyttäytyä pirunpeltona. Mitä lähemmäs harjua mies saapuu, sitä selkeämmäksi hänelle käy, ettei sitä ylitetä vähin vaivoin. Kaukaa pieniltä näyttäneet murikat kasvavat suuriksi, miltei miehen mittaisiksi lohkareiksi, joiden välissä hänen seuraamansa jäljet puikkelehtivat. Hammasta purren hän mittailee reittejä, ennen kuin lähtee nousemaan. Tampaten lunta hän etenee tuskallisen hitaasti. Sauva, suksi. Sauva, suksi. Välillä hän kulkee miltei siksakkia hien helmeillessä otsallaan ja valuessa pitkin niskaansa. Päähineestä hän on jo luopunut ja työntänyt hatun kintaiden perässä taskuunsa. Viitsimättä pysähtyä hän alkaa napittaa takkiaa auki. Neljän peltinapin kohdalla hän tuntee kiven luiskahtavan suksensa alla ja karjaisten horjahtaa sivulle. Alaspäin viettävä rinne on rosoisenaan teräviä kiviä, jotka irvistävät maan pinnasta kuin hampaat valmiina ahmaisemaan hänet. Kädet pyörien kuin tuulimyllyn siivet hän saa kiinni tasapainostaan ja pudottautuu istumaan ylärinteen puolelle henkeään haukkoen. Pudotus tekee kipeää ja hän aavistelee komean mustelman ilmaantuvan lonkkaansa ennen seuraavaa päivää. Viimein, monen hikisen ja piinaavan hetken jälkeen hän saavuttaa harjun laen. Silmät hiestä kirvelten hän vetää henkeä ja katsoo ympärilleen. Laelta avautuu huimaava näkymä taaksepäin alas nevalle, jonka hän on ylittänyt; ja toisella puolen tiheäkasvuiseen jokilaaksoon. Elleivät jäljet olisi jo peittymässä yhä raskaampana satavaan lumeen, olisi mies ollut siinä hetken kauemminkin tasaamassa henkeään, mutta nyt hänelle tulee kiire jatkaa alas laaksoon. Harjun ylittämiseen on tuhraantunut tuskastuttavan paljon aikaa ja aurinko, joka suon ylityksen aikaan oli vielä korkealla taivaalla, on aloittanut laskunsa. Heilauttaen kiväärin hihnan parempaan asentoon olallaan mies laskettee alas lähes puhdasta rinnettä seuraten jälkiä, jotka ovat nyt paljon tuoreempia. Hyvä, hän alkaa kuromaan eläimen saavuttamaa etumatkaa kiinni! Alhaalla laaksossa jäljet ovat helppoa seurattavaa, suoraviivainen eteneminen nuorten koivujen ja kuusien välissä tuntuu miltei liian helpolta. Hän ehtii jo hengähtää helpotuksesta, kunnes näkee saapuvansa joen rantaan. Vaikka rannat ovat lumiset ja riitteiset, on joki keskeltä sula. Tästä huolimatta hänen seuraamansa jäljet kulkevat yli, epäröimättä joen rannalta toiselle. Kiroten mies potkaisee sukset jalastaan ja yksi kerrallaan nakkaai joen yli ensin sauvansa, sitten suksensa. Hän riisuutuu hammasta purren ilkosilleen ja pakkaa tutisten vaatteet reppuunsa. Varpaat kipristellen hän nostaa repun ja kiväärin päänsä päälle ja astuu jokeen. Hyytävän uoman pohja on niljainen ja hyytävä. Hetkessä hänen hampaansa lyövät loukkoa ja haparoiden rinnansyvyisessä vedessä hän etenee kohti vastarantaa. Matka ei ole pitkä, mutta pohjan terävät kivet raastavat hänen jalkapohjiaan ja navakka virta yrittää houkutella hänen kylmästä särkeviä jalkoja mukaansa. Yksikin harha-askel ja hän olisi veden verassa menettäen joko omaisuutensa tai paljon muuta. Pitäen katseensa tiukasti vastarannassa mies etenee määrätietoisesti rikkoen edessään olevaa riitettä yksi haparoiva askel kerrallaan ja pääsee lopulta vastakkaiselle puolelle. Hytisten hän nousee rantaan ja läiskii vettä vartaloltaan. Tärisevin käsin hän kaivaa vaatteensa esiin ja kuivaa itsensä

aluspaitaansa ennen kuin pukeutuu. Märän paidan hän heittää reppuunsa ja alkoi napittaa pistelevää takkiaan kiinni etsien samalla jälkiä katseellaan. Siinä ne ovat, tuoreempina kuin koskaan, aivan hänen edessään. Heilauttaen kivääri remmin jälleen selkäänsä hän vetää saapaat paleleviin jalkoihinsa ja potkaisee sukset alleen lähtien liikkeelle kankein jäsenen. Jäljet ovat jo niin tuoreet, että hän miltei saattaa kuulla eläimen. Kiväärin remmi hiertää pitkän hiihdon ja kostean selän vuoksi, mutta nyt ei ole aikaa jäädä sitä korjailemaan. Kylmien jäsenien kankeus syö aikaa enemmän kuin hän haluaisi ja päivänvalo vähenee nopeammin kuin hän uskaltaa myöntää edes itselleen. Joen tällä puolen metsä on harvempaa ja jäljet käyvät yhä selkeämmiksi. Silmät kirvellen hupenevassa valossa hän jatkaa itsepintaista jäljittämistään hiihtäen yhä nopeammin ja nopeammin; kunnes tuiskahtaa parkaisten nurin suksen tarttuessa lumen alle uponneeseen oksaan. Nopeasti hän kompuroi pystyyn ja vilkaisee taakseen vain nähdäkseen auringon viimeisen kajastuksen katoavan harjun taakse. Karjaisten hän haparoi sauvojaan ja nousee pystyyn, mutta hämärtyvä metsä alkaa hänen ympärillään vajota pimeyteen. Tällä kertaa miehen silmät kirvelevät kyynelistä hänen pyöriessään tuloksetta paikoillaan jälkiä etsien. Ärräpääät lentelevät. Turhautuneena karjaisten hän lyö lähellä olevaa koivua ja lysähtää kyykkyyyn sukisensa varaan painaen kädet kasvoilleen. Uupuneena ja epäuskoisena hän hieroo silmiään. Miten lähellä onnistumista hän onkaan ollut! Raivo ja epätoivo täyttävät hänen mielensä purkautuen matalana valituksena ja vimmoissaan hän katsoo ylös pilvien peittämään yötaivaaseen. Välähdys silmänurkassa saai hänet kääntämään päänsä. Aivan kuin siellä olisi pieni valopiste. Silmiään räpytellen hän katsoo uudestaan. Kyllä. Valo siellä on. Nopeasti mies nousee seisomaan ja nostaa pudottamansa sauvat maasta. Hetken hän katsoo valoa empien, ennen kuin mutisee hyväksyvästi ja potkaisee itsensä vauhtiin. Sydän rinnassa takoen hän hiihtää valoa kohti. Metsä käy harvemmaksi hänen lähestyessään valoa. Valon kasvaessa hän alkaa erottaa ääniä. Raivokas murina kantautuu kauas. Metsän rajaan päästyään hänen vauhtinsa alkaa hidastua ja mies huomaa arkailevansa. Hitaasti hän jättää metsän taakseen ja lähestyy järven rannassa olevia hahmoja. Väistämättä hänen katseensa kiinnittyy ensimmäiseksi vanhaan ruuheen. Se on taidokkaasti yhdestä puusta veistetty ja niin tumma, ettei mies voi mennä takuuseen sen väristä. Ruuhen perässä seisoo hahmo, joka pitkällä sauvalla yrittää osua eläimeen, pystykorvaan. Koko hahmon olemuksesta huokuu, ettei tämä yritäkään vahingoittaa eläintä vaan pitää määrätietoinen koira etäällä. Punaturkkinen koira ärisee hampaat irvessä ja pitää kiinni nuoren miehen paidanliepeestä. Puuhkahäntä heilahtelee puolelta toiselle eläimen kiskoessa voimansa takaa, jotta nuorukainen ei pysty nousemaan ruuheen vaan haparoi puolittain aluksessa. Nähdessään miehen saapuvan metsästä, heiluttaa koira vimmatusti häntäänsä ja vingahtaa tunnistamisen merkiksi, muttei päästä irti. "Kiitos, Hiski. Jätä", mies kuiskaa potkaistessaan sukset jalastaan ja kävelee ruuhen viereen upoten polviaan myöten hyiseen veteen. Koira päästää irti paidasta ja tassuttelee rantaan, jossa ravistaa tuuhean turkkinsa kuivaksi ja käy itsetyytyväisenä seuraamaan tilannetta. Nuorukainen katsoo kiinnostuneena lähestyvää miestä ja ojentaa tälle hymyillen kätensä. Mies tarttuu siihen vaativasti, lähes ahneesti ja vetää puoleensa: "Mihin he menivät?" Nuorempi katsoo häntä hämillään ja avaa suunsa, mutta ääntäkään ei kuulu hänen huuliltaan. Mies kiroaa ja tempoo nuorempaa kädestä vaatien vastausta. "Minne?!" Lempeästi nuorukainen irrottaa puristavan otteen kädestään ja päästää hiihtäjän käden putoamaan. Kevyesti ponnahtaen hän nousee ruuhen kyytiin. "Odota!" mies parahtaa ja tarttuu tätä uudelleen käteen. "Kerro minne he menivät, niin saan kostettua! Tämä ei jää tähän, sen vannon!" hän huohottaa hengästyneenä. Nuorukainen pudistaa päätään ja katsoo hahmoa ruuhen toisessa päässä. Sauvaan nojaava hahmo yrittää

työntää ruuhta liikkeelle, mutta hyisessä vedessä kahlaava mies tarttuu alukseen epätoivoisena.

“Olen pahoillani!” mies kuiskaa tuskin kuuluvasti. Hahmo pysäyttää ruuhen liikkeen ja nostaa sauvansa vedestä. Ruuhi lipuu pysähdyksiin ja jää kellumaan paikoilleen. Nuorukainen ojentaa kätensä ja mies vetää heitä takaisin kohti rantaa. Käsi tuntuu kylmältä jopa hänen käteensä vaikka hän seisookin jäisessä vedessä. Kyyneleet silmiinsä puskien hän tarttuu käteen molemmin käsin ja puristaa tiukasti rintaansa vasten. “Olen pahoillani, etten ehtinyt luoksesi.” Nuori mies nyökkää ja pieni lohduttava hymy kohoaa tämän huulilleen.

Rohkaisevasti hän taputtaa miestä olalle ja päästää viimeisen kerran irti tämän kädestä antaen kylmän otteensa haipua. Haparoiden mies yrittää vielä tarttua ruuhen perään, tuntien samalla koiran terävät hampaat oman paitansa helmassa. Räpiköiden hyisestä vedestä hän palaa rantaan ja katsoo, miten hahmo sauvoo ruuhen kohti riitteisen järven keskellä kohoavaa vaskiporttia. Väristen mies katsoo heidän kulkuaan vetäen hitaasti henkeä. Hän avaa silmänsä. Vinkuen koira nuolee hänen kasvojaan, jonka partaan kuura on pesiytynyt nuotion sammuttua. Kankeasti hän päästää irti vierellään makaavan nuoren miehen tunnottomasta kädestä ja nousee istumaan lämmittäen hytisevää kehoaan. Sanaakaan sanomatta hän rutistaa ympärillään hössöttävää pystykorvaa ja kumartuu sitten ottamaan tuntolevyn kalpean miehen kaulalta. Suoristaen vielä tämän takinkauluksen hän kaivaa repusta esiin kenttälapion ja etsi katseellaan paikkaa sammalikossa, johon pystyy parhaiten kaivamaan.